

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.
ve věci

žalobce: **T. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Petrem Veselým, advokátem,
se sídlem Nerudova 348, 432 01 Kadaň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. 3918/DS/2017,
JID: 136461/2017/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 9. 2017, č. j. 3918/DS/2017, JID: 136461/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odbor vnitřních věcí (dále jen „městský úřad“), ze dne 23. 2. 2017, č. j. OVV-DOP/678/2016/Kub, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání hned dvou přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se dopustil přestupkového jednání jednak tím, že dne 27. 10. 2016 v 12:47 hod. v ulici „X“ v „X“, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Seat Toledo, r. z. „X“, nerespektoval stálou svislou dopravní značku B 29 (zákaz stání) s vyznačenou dobou platnosti od 6:00 do 18:00 hod. a v místě, kde to tato dopravní značka zakazuje, stál, tj. uvedl vozidlo do klidu po dobu delší než je doba nezbytně nutná k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob nebo k neprodlenému naložení a vyložení nákladu. A druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že současně při nerespektování svislé dopravní značky – zákaz stání měl bezdůvodně zapnuté výstražné světelné znamení. Za tyto dva přestupky byla žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval ve skutečnosti, že ve správním řízení tvrdil a prokázal, že musel zapnout výstražné světelné zařízení z důvodu poruchy na motoru, a přesto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, že tomuto tvrzení neuvěřil a z jakého důvodu. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný, potažmo městský úřad, toto jednání nedostatečně odůvodnil.
3. Žalobce dále namítl, že v zákoně není specifikováno, co se míní neprodleným naložením nákladu. Žalobce trval na tom, že se nemusí jednat pouze o náklad těžký, nýbrž se může jednat o jakýkoliv náklad. Žalobce se rovněž domníval, že o bezdůvodné stání se nejedná v případě předání dokumentů a sdělením podstatných informací k předávaným dokumentům. Trval na tom, že 15 vteřinami (doba, po kterou trvá kamerový záznam Městské policie Kadaň) nemohl porušit povinnost neprodleného zastavení.
4. Vedle toho žalobce namítl, že ve správním řízení mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Podotkl, že na jednání konaném dne 2. 2. 2017 předal svědek M. V. městskému úřadu lékařskou zprávu, se kterou neměl možnost se seznámit. Z protokolu o ústním jednání podle žalobce nevyplývá, že právní zástupce žalobce měl možnost se s uvedenou listinou seznámit. Navíc není zřejmé, s jakou listinou nebyl seznámen, neboť v protokole jsou také uvedeny „nějaké papíry“. Podle žalobce je nutné rozlišovat mezi seznámením se s poslední listinou ve spise a právem na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, které mu nebylo dáno. Podle žalobce navíc žalovaný dospěl k závěru, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalobci nepřísluší.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že z kamerového záznamu pořízeného strážníkem Městské policie Kadaň bylo zjevné, že vozidlo žalobce stálo u okraje vozovky se zapnutými výstražnými světly. Na popsanou situaci žalobce podle žalovaného nemůže dopadat ust. § 31 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť ostatním účastníkům silničního provozu nehrozilo na pozemní komunikaci žádné nebezpečí. Tvrzení žalobce o závadě motoru žalovaný vyvrátil výpovědí svědka, a to zasahujícího strážníka, kterému žalobce na místě uvedl, že výstražná světla zapnul jeho potomek sedící ve vozidle.
6. Žalovaný trval na tom, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce se svým vozidlem na předmětném místě stál, a nikoliv jen zastavil. Podle žalovaného není podstatné, zda mezi žalobcem a M. V. došlo k předání dokumentů, ale to, že M. V. v podřepu seděl u otevřeného okýnka vozidla žalobce a byl s ním v živé diskusi. Žalobce tak nezastavil vozidlo na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení nebo vyložení nákladu. Žalovaný připomněl, že původně žalobce uváděl, že M. V. z vozidla vystupoval, nikoliv že mezi nimi došlo k předáváním dokumentů.
7. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že učinil závěr o tom, že žalobci nepřísluší právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že věta byla žalobce vytržena z kontextu. Žalovaný připustil, že pro dokreslení v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se spíše vztahuje k účastníkovi řízení o žádosti než k účastníkovi v řízení o přestupku, ke kterému se spíše vztahuje § 36 odst. 2 správního řádu. Žalovaný doplnil, že žalobce byl prostřednictvím svého právního zástupce při ústním jednání konaném dne 22. 2. 2017 poučen dle § 36 odst. 2 správního řádu, přičemž uvedl, že poučení rozumí. Po výsledku svědka M. V. právní zástupce žalobce uvedl, že nemá další návrhy. Nadto se žalovaný domníval, že případné neseznámení se s předloženým podkladem pro rozhodnutí předloženým svědkem si právní zástupce žalobce způsobil sám, a to svou vlastní nečinností, neboť mu nic nebránilo v tom, aby požádal o nahlédnutí nebo předložení předmětné listiny.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. V následně učiněné replice žalobce podotkl, že otázka pravdivosti tvrzení žalobce ohledně závady na motoru měla být řešena v rámci prvostupňového a napadeného rozhodnutí, čemuž se správní orgány vyhnuly tím, že konstatovaly, že i kdyby se tvrzení žalobce prokázalo, tak ke spáchání předmětného přestupku došlo. Domníval se, že argumentace žalovaného v soudním řízení napadala věrohodnost skutkové verze žalobce, která nebyla správními orgány ve správním řízení zpochybněna. Žalobce připomněl, že již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl, že se městský úřad nezabýval věrohodností jednotlivých skutkových okolností, avšak žalovaný na tuto odvolací námitku nereagoval, což mu nebránilo použít ji v argumentaci u soudu. Zopakoval, že dobu 15 vteřin nelze považovat za dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení nákladu. Domníval se, že prvostupňové rozhodnutí, jakož i napadené rozhodnutí, jsou nepřezkoumatelná, neboť sám žalovaný nemá jasno ve skutkovém stavu, když nemá postaveno najisto, zda M. V.

z vozidla vystupoval či si se žalobcem předával dokumenty. Podle žalobce ust. § 36 odst. 3 správního řádu není o návrzích, ale o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce trval na tom, že žalovaný, resp. městský úřad, své povinnosti nedostál. Podotkl, že v tomtož protokolu je uvedeno, že M. V. předkládá lékařskou zprávu prokazující, že v době kontroly byl v pracovní neschopnosti, a zároveň se v protokole mluvilo o „nějakých papírech“. Žalobci proto nebylo zcela jasné, o jaké doklady se jednalo, a proto s nimi měl být seznámen.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce po řádném poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 1. 11. 2016 obdržel městský úřad od Městské policie Kadaň, oznámení přestupku ze dne 30. 10. 2016, v němž bylo městskému úřadu oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 27. 10. 2016 v 12:47 hod. v ulici „X“ v „X“ tím, že jako řidič motorového vozidla nerespektoval stálou svislou dopravní značku B 29 (zákaz stání) s vyznačenou dobou platnosti od 6:00 do 18:00 hod. a v místě, kde to tato dopravní značka zakazuje, stál, tj. uvedl vozidlo do klidu po dobu delší než je doba nezbytně nutná k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob nebo k neprodlenému naložení a vyložení nákladu, s bezdůvodně zapnutým výstražným světelným znamením. Součástí tohoto oznámení bylo i CD s videozáznamem a úřední záznam k události číslo: „X“, ze dne 27. 10. 2016, z něhož soud zjistil, že při kontrolní činnosti si hlídka Městské policie všimla stojícího vozidla v působnosti značky zákaz stání, čímž žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž na vozidle měl navíc zapnutá výstražná znamení, ačkoliv z pozdějšího rozhovoru se žalobcem vyšlo najevo, že na vozidle neměl žádnou poruchu a ani neupozorňoval na nebezpečí na vozovce, čímž žalobce porušil ust. §

31 odst. 3 zákona o silničním provozu. S uloženou blokovou pokutou na místě ve výši 300 Kč řidič nesouhlasil.

13. Městský úřad na základě zjištěných informací zaslal žalobci dne 14. 11. 2016 předvolání k podání vysvětlení, které bylo nařízeno na den 7. 12. 2016, v 9:00 hod. Z protokolu o podání vysvětlení bylo zjištěno, že žalobce se k jednání osobně dostavil, avšak po řádném poučení odmítl k věci vypovídat. Podání vysvětlení současně byl přítomen i jím zvolený právní zástupce. Městský úřad vydal dne 8. 12. 2016 příkaz, jímž žalobce uznal vinným. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor, a proto městský úřad přistoupil k nařízení ústního jednání. V předvolání ze dne 28. 12. 2016 byl žalobce poučen podle ust. § 36 (včetně možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) a § 33 správního řádu a podle ust. § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích). Během ústního jednání, které bylo nařízeno na den 25. 1. 2017, byl žalobce za přítomnosti právního zástupce opětovně poučen, a to i podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K věci uvedl, že stál v místě, kde je umístěna dopravní značka zákaz státní od 6:00 do 18:00 hod. Na předmětném místě s vozidlem stál a měl zapnutá výstražná světla, neboť jel pro potvrzení o pracovní neschopnosti a pro potvrzení pro pojišťovnu, které mu do vozidla předal M. V. M. V. následně u vozidla klečel, neboť mu ještě něco vysvětloval. Výstražná světla měl zapnutá, neboť poté, co v ulici „X“ zastavil, mu zhasl motor. Zkoušel několikrát nastartovat, což se mu krátce před příjezdem hlídky Městské policie Kadaň podařilo. Strážníkům řekl, že si od kolegy přebíral nějaké papíry a již odjíždí. S uložením blokové pokuty na místě nesouhlasil. Závěrem navrhl předvolat k výsledku svědka M. V. V průběhu ústního jednání byly provedeny důkazy: oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Městské policie Kadaň pod č. j. 7/1-132/2016, úřední záznam hlídky Městské policie Kadaň k události číslo: „X“, videozáznam pořízený z bezpečnostní kamery vozidla Městské policie Kadaň, protokol o podání vysvětlení, plná moc k zastupování, příkaz k zaplacení pokuty, odpor proti příkazu k zaplacení pokuty, předvolání k ústnímu jednání po podaném odporu, záznam o nahlédnutí do spisového materiálu, při kterém si právní zástupce žalobce pořídil kopie spisového materiálu a při němž mu byl poskytnut videozáznam a výpis z evidenční karty žalobce.
14. Z protokolu ze dne 21. 2. 2017 o výsledku svědka M. J., strážníka Městské policie Kadaň, jemuž byl osobně přítomen právní zástupce žalobce, bylo zjištěno, že žalobce byl prostřednictvím svého právního zástupce seznámen s podklady pro rozhodnutí (spisovou dokumentací). Ze samotného výsledku soud zjistil, že svědek byl řádně poučen a k samotné věci uvedl, že přistoupil k žalobci a upozornil ho, že se dopustil dvou přestupků. Žalobce mu sdělil, že z vozidla nastupoval a vystupoval spolujezdec, který byl přes okénko spolujezdce při příjezdu městských strážníků nakloněn do vozidla. K zapnutým výstražným světlům žalobce svědkovi uvedl, že mu je muselo zapnout dítě, které sedělo na sedadle spolujezdce. Svědek si nebyl jistý, zda vozidlo bylo při jeho příchodu k žalobci nastartované, nicméně o předávání dokumentů a poruše vozidla žalobce tehdy nehovořil. K tomu svědek doplnil, že hlídka městské policie řešila přestupek i s vozidlem, které podle kamerového záznamu stálo za vozidlem žalobce. S vozidlem, které zastavilo podle kamerového záznamu v protisměru, porušení zákazu stání neřešili, neboť toto

vozidlo zastavilo pouze po dobu naložení, resp. vyložení věcí z kufru auta a následně odjelo.

15. Z protokolu o výsledku svědka M. V. ze dne 22. 2. 2016, jemuž byl osobně přítomen právní zástupce žalobce, soud zjistil, že žalobce byl opětovně prostřednictvím svého právního zástupce seznámen s podklady pro rozhodnutí (spisovou dokumentací). Ze samotného výsledku soud zjistil, že svědek navržený žalobcem byl řádně poučen a k samotné věci uvedl, že v předmětné době neměl schválené vycházky, a proto se nemohl vzdát ze svého bydliště. Z toho důvodu musel žalobce zastavit před jeho vchodem, kde mu také předal potřebné dokumenty a ještě mu k tomu musel něco objasnit. Když chtěl žalobce s vozidlem odjet, tak mu zhasl motor, nastartovat se mu nedařilo, a proto rozsvítil varovné blinkry. Svědek žalobci řekl, že se to naftovým motorům stává a ať to zkouší dál. Žalobci se podařilo nastartovat a v tom tam přijela policejní hlídka. Žalobce tedy zůstal s vozidlem stát. Dále uvedl, že předkládá městskému úřadu lékařskou zprávu o tom, že v době kontroly byl v pracovní neschopnosti. Právní zástupce po výsledku svědka nepožadoval doplnění výsledku svědka a neměl k věci žádné další návrhy.
16. Městský úřad následně přistoupil dne 23. 2. 2017 k vydání rozhodnutí č. j. OVV-DOP/678/2016/Kub, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání dvou výše specifikovaných přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
17. Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
18. Dle ust. § 31 odst. 3 zákona o silničním provozu je-li nutné upozornit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích na hrozící nebezpečí, zejména v případech, kdy je nutné náhle snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo, dává řidič světelné výstražné znamení zapnutím výstražného světelného zařízení.
19. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
20. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v absenci vyjádření se správních orgánů v odůvodnění rozhodnutí k poruše motoru a s tím souvisejícím zapnutým výstražným světelným zařízením, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními.

21. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
22. Žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s jeho obhajobou spočívající v nevyjádření se v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí k poruše motoru a s tím souvisejícím zapnutým výstražným světelným zařízením.
23. Soud k uvedené námitce podotýká, že skutečnost, zda žalobce zapnul výstražné světelné zařízení pro poruchu motoru, nemá pro právní posouzení předmětné věci v konečném výsledku význam. Ostatně stejného názoru byl jak městský úřad, jak vyplývá ze strany 5 prvoinstančního zařízení, tak žalovaný, který svůj náhled na věc uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Předně soud uvádí, že tvrzení žalobce o tom, že zapnul výstražné světelné zařízení pro poruchu motoru, prvně začal uvádět až při ústním jednání v rámci správního řízení, které se uskutečnilo dne 25. 1. 2017. Předtím žalobce při podání vysvětlení dne 7. 12. 2016 odmítl vypovídat a při projednání přestupku na místě samém dokonce přítomnému městskému strážníkovi tvrdil, že mu výstražné světelné zařízení zapnulo dítě sedící na místě spolujezdce, což významně snižuje důvěryhodnost tvrzení žalobce o poruše na vozidle a nutnosti zapnout výstražné světelné zařízení.
24. Nadto soud poznamenává, že v době příjezdu hlídky městské policie žalobce neupozorňoval ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích na hrozící nebezpečí ve smyslu ust. § 31 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle videozáznamu městské policie měl žalobce v čase 12:47:40 hod. zapnuté výstražné světelné zařízení, které nevypnul ani do zastavení policejního vozu v čase 12:47:53 hod., ale až po rozhovoru se zasahujícím městským policistou v čase 12:48:42 hod. Žalobce v rámci správního řízení a rovněž i posléze v řízení před soudem nesdělil žádnou podstatnou skutečnost, která by mu bránila reagovat na opětovné nastartování motoru vypnutím výstražného světelného zařízení, a to ani po příjezdu policejní hlídky. Bezdůvodným zapnutím výstražného světelného zařízení proto žalobce zjevně naplnil skutkovou podstatu přestupku vymezenou v ust. § 31 odst. 3 zákona o silničním provozu. K právě uvedenému soud doplňuje, že jednání žalobce, který na místě samém odmítl projednání přestupku v blokovém řízení, neboť byl přesvědčen, že se žádného přestupku nedopustil, což zopakoval i při ústním jednání dne 25. 1. 2017, připomíná mnohými účastníky silničního provozu mylně a nesprávně používaná světelná výstražná zařízení v době, kdy bez zákonem předpokládaného důvodu uvádějí vozidlo do klidu na místě tomu neurčeném, zejména na autobusových zastávkách, na vyhrazeném parkovacím místě či na

zákazu stání či zastavení. Široce zavedená nesprávná praxe ostatních řidičů však žalobce není způsobilá vyvinut z dotyčného přestupkového jednání.

25. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že se správní orgány jeho tvrzením ohledně nutnosti použít světelná výstražná zařízení nezabývaly, se nezakládá tak úplně na pravdě. Žalovaný se na straně 3 napadeného rozhodnutí zabýval rozpornými výpověďmi samotného žalobce ohledně zapnutí výstražného světelného zařízení, přičemž legitimně dospěl k závěru, že v důsledku rozpornosti výpovědi žalobce vznikly důvodné pochybnosti o jeho tvrzení. I proto se žalovaný oprávněně přiklonil k objektivnímu důkazu – videozáznamu pořízenému městskými strážníky. Stejně tak městský úřad na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že i v případě poruchy motoru či manipulaci s výstražným světelným zařízením dítětem, je povinností řidiče, v tomto případě žalobce, dohlédnout na dodržování právních předpisů, neboť je to právě on, kdo zodpovídá za jejich případné porušení. Soud připouští, že by bylo příhodnější tvrzení žalobce o nečekaném zhasnutí motoru vyvrátit obsáhleji ze strany správních orgánů, avšak vyjádření a předestřené úvahy a z nich vyplývající závěry správních orgánů k tvrzením žalobce považuje s ohledem na význam posouzení předmětné věci za zcela dostatečné. Postupně vršená argumentace žalobce podle soudu navíc postrádá logiku a naopak vzbuzuje důvodné pochybnosti o její účelovosti, neboť nelze přehlédnout, že argumentaci zhasnutím motoru uplatnil žalobce až při výpovědi před správním orgánem, přičemž do té doby žalobce tvrdil něco zcela odlišného, což navíc plně korespondovalo výpovědi svědka M. J., strážníka Městské policie Kadaň. Na tvrzení žalobce tak nelze pohlížet jako na pravdivé tvrzení, jak se žalobce domnívá. Z uvedených důvodů považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.
26. K námitce žalobce, že v zákoně není specifikováno, co se míní neprodleným naložením nákladu a dobou 15 vteřin nemohl porušit povinnost nezbytného zastavení, soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015-19, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž je uvedeno, že „... na daném místě existuje zájem společnosti, aby vozidlo, jež je uvedeno do klidu, mohlo být z tohoto klidu též neprodleně (bezprostředně, okamžitě) uvedeno do pohybu a místo opustilo, a to pokud by reálně mělo dojít k porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, ke kterému by „překážením“ vozidla došlo. [...] A contrario je tedy nesprávný závěr, že pouhá délka časového úseku, po který bylo vozidlo uvedeno do klidu, odlišuje stání od zastavení.“
27. Žalobce se tedy mýlí, pokud se domnívá, že pouze časový úsek má vliv na posouzení předmětného přestupku. Rovněž se soud, oproti žalované straně domnívá, že i listinné dokumenty mohou být považovány za náklad, avšak pouze za předpokladu, že vozidlo žalobce se uvede do klidu při pravém okraji vozovky, přičemž před tímto manévrem dá řidič svůj úmysl najevo rozsvícením pravého světelného znamení; dále řidič otevře okénko či dveře, aby mu mohly být předány dokumenty, popř. řidič z vozidla zcela vystoupí; dále jsou řidiči předány dokumenty; dále řidič bezprostředně poté nastoupí, popř. po předání věcí okénkem či skrze otevřené dveře vozidlo se s rozsvíceným levým světelným znamením opětovně rozjede. Celá akce nemůže při předávání listinných dokumentů v počtu několika stránek, čili neobjemného nákladu, zabrat více než minutu, a tedy jednalo

by se o nezbytné zastavení neporušující zákaz stání. Ostatně samotný předmětný videozáznam zachycuje nezbytné zastavení jiného vozidla a jiného řidiče neporušující zákaz stání po dobu neprodlenou k naložení a vyložení nákladu, případně nastoupení či vystoupení osoby z vozidla, tak, jak jej zamýšlel zákonodárce. Z dotyčného kamerového záznamu je zřejmé, že během řešení předmětného přestupku z protisměru přijíždí osobní automobil, který pravým světelným znamením dal najevo svůj úmysl přiblížit se k pravému okraji vozovky a vozidlo uvedl do klidu (bez zapnutí výstražného světelného zařízení. Podle videozáznamu se jedná o čas 12:51:00 hod. Následně je vidět, že řidič i spolujezdec z vozidla vystoupili, přešli k zavazadlovému prostoru, vyndali náklad a řidič již bez spolujezdce v čase 12:52:01 hod. opět s vozidlem odjel. Celá akce trvala jednu minutu a jednu vteřinu k tomu.

28. Pro předmětnou věc je podstatné, že žalobce po předání listinných dokumentů, jak tvrdil při ústním jednání dne 25. 1. 2017, či po vystoupení M. V. z vozidla, jak žalobce tvrdil zasahujícím městským strážníkům při projednání přestupku na místě samém, neuvedl vozidlo bezprostředně po té do pohybu tak, aby neporušoval zákaz stání po dobu neprodlenou k naložení a vyložení nákladu, případně k nastoupení či vystoupení osoby z vozidla, jak zamýšlel zákonodárce. Tato skutečnost je zřejmá ze samého videozáznamu, neboť při příjezdu hlídky městské policie klečí u okénka spolujezdce M. V. a s osobami ve vozidle diskutuje. I pokud by soud odhlédl od opětovné změny tvrzení žalobce během probíhajícího zásahu městských strážníků a následně při ústním jednání, pak jím tvrzené skutečnosti nemohou mít na spáchání předmětného přestupku vliv, neboť z videozáznamu je nepochybné a zcela zřejmé, že žalobce se nechystal s vozidlem bezprostředně odjet, neboť byl v živém rozhovoru s M. V. Soud tedy argumentaci žalobce stejně jako žalovaný neuvěřil a námitky žalobce v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.
29. Žalobce dále namítal, že nebyl poučen podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a nebyl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí. Soud z obsahu správního spisu v tomto směru zjistil, že součástí předvolání ze dne 28. 12. 2016 k ústnímu jednání na den 25. 1. 2017 bylo poučení, které splňovalo veškeré zákonem požadované náležitosti, včetně poučení dle ust. § 36 a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rovněž při ústním jednání, které se konalo dne 25. 1. 2017, byl žalobce za přítomnosti právního zástupce opětovně poučen o svých procesních právech, a to i podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl tedy hned dvakrát poučen o skutečnosti, že při ústním jednání je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; zároveň byl žalobce náležitě poučen o skutečnosti, že má právo vyjádřit v řízení své stanovisko a před vydáním rozhodnutí ve věci má možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Žalovaná strana tak své poučovací povinnosti vůči žalobci řádně dostála.
30. V návaznosti na to soud uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, jaké důkazy měl městský úřad o přestupkovém jednání žalobce k dispozici, neboť vydal již dne 8. 12. 2016 příkaz. Správní spis městský úřad přitom po vydání příkazu nijak nedoplňoval a veškeré důkazy po podání odporu vůči dotyčnému příkazu provedl při nařízeném ústním jednání dne 25. 1. 2017. Je pravdou, že na podporu svého tvrzení předložil svědek M. V. při svém výslechu lékařskou zprávu, která měla doložit pravdivost jeho výpovědi o tom, že v inkriminované době byl v pracovní neschopnosti.

Argumentace žalobce, že jeho právní zástupce neměl možnost se s předloženými lékařskými zprávami seznámit, přijde soudu ryze účelová a absurdní. Předně je nutné připomenout, že M. V. byl svědkem navrženým žalobcem, jeho výslech probíhal za osobní přítomnosti právního zástupce žalobce a soudu přijde vysoce nepravděpodobné, že by právní zástupce žalobce nechal jimi navrženého svědka předložit dokumenty, s nimiž by nebyl dopředu seznámen. Navíc z protokolu o výslechu M. V. ze dne 22. 2. 2017 jasně vyplývá, jaké dokumenty M. V. správnímu orgánu předložil a proč. V protokole je konkrétně uvedeno: „*Dále předkládám správnímu orgánu lékařskou zprávu, která potvrzuje to, že jsem v době dopravní kontroly byl v pracovní neschopnosti.*“ Žalobce tak prostřednictvím svého právního zástupce nepochybně byl seznámen s předloženým podkladem, který měl podpořit výpověď jimi navrženého svědka.

31. K tomu soud zdůrazňuje, že v prvoinstančním rozhodnutí, konkrétně na straně 6, jsou uvedeny důkazy, které vzal městský úřad za podklad pro rozhodnutí. Mezi nimi je uveden protokol o výslechu M. V., avšak jako podklad pro rozhodnutí nevzal městský úřad v potaz M. V. předložené lékařské zprávy, neboť tyto nejsou v prvoinstančním rozhodnutí výslovně uvedeny. Městský úřad přitom v tomto směru nijak nepochybil, neboť samotné lékařské zprávy neměly pro předmětné řízení větší relevanci, jelikož měly pouze doložit věrohodnost výpovědi M. V., kterou městský úřad za podklad pro své rozhodnutí vzal.
32. K tvrzení žalobce, že neví, které listiny byly městskému úřadu předloženy, soud uvádí, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť z výpovědi M. V. jasně vyplývá, že při svém výslechu předložil lékařskou zprávu. Hovořil-li M. V. o „nějakých papírech“, pak se tak vyjadřoval k údajně předávanému nákladu, u něhož navíc nebylo zaznamenáno, že by je městskému úřadu předkládal. K tomu soud poznamenává, že protokol byl M. V. i právním zástupcem žalobce bez výhrad vlastnoručně podepsán. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
33. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch a požadoval uhradit náklady řízení ve výši 600 Kč, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 19. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

